

Panna Mária v našom živote II.

Keď sa u nás povie: „Ruženec“, „Mariánska pobožnosť“, „Prvá sobota s mariánskou pobožnosťou“, obyčajne sa myslí na starenku, ktorá má v ruke Ruženec, alebo kľačí pred sochou Panny Márie a modlí sa k nej... Chyba je, že hoci sme národom patriacim zvlášť Panne Márii, odsunuli sme jej úctu a vôbec vzťah lásky ku nej ako niečo, čo patrí minulosti, čo je dnes už „odtrhnuté“ od všedného života. Pozrime sa na chvíľu v tomto mariánskom mesiaci na život ctihodného sv. otca Jána Pavla II., i na odkaz Fatimského zjavenia, ktorého výročie si pripomínáme vždy 13. mája.

Pre nikoho nie je tajomstvom, že Panna Mária je hviezdou, ktorá sprevádzala Jána Pavla II. na jeho cestách od detstva až po obdobie pontifikátu a počas neho. Tento syn poľskej zeme zostane v histórii Cirkvi zapísaný nielen ako lietajúci pútnik, ktorý prechádza všetkými kontinentmi, aby ohlasoval Krista a v duchu Druhého vatikánskeho koncilu obnovoval Cirkev, ale aj ako Totus tuus, ktorý prijíma Matku Ježiša a naplno prežíva vzťah k nej, až do takej miery, že ona sa stáva základným prvkom jeho kresťanskej existencie a jeho pastoračnej služby. Ján Pavol II. zviditeľňuje tento svoj duchovný vzťah k Márii početnými púťami do mariánskych svätýň, obradmi zasvätenia, korunováciami sôch a obrazov Panny Márie, obľúbenou modlitbou ruženca, ktorú odriekava počas dlhých prechádzok po horách... Toto všetko je zhrnuté v písme M, ktoré je v jeho biskupskom a pápežskom znaku vedľa kríža.

V knihe Dar a tajomstvo, svätý otec opisuje cestu, ktorou prešiel, aby sa od tradičnej mariánskej úcty dostal k tej úcte, ktorá mu bola vlastná. Podľa toho ako povedal, jeho „tradičný prejav“ úcty k Panne Márii pochádzal z rodiny, z farnosti, z kostola wadovických karmelitánok a zo saleziánskej farnosti Debni v mestskej štvrti Krakova. Táto nábožnosť sa prejavovala napr. v modlitbe k Matke ustavičnej pomoci, nosením škapuliara, odriekaním ruženca... Okrem týchto prejavov sa v mladom mužovi zakoreňuje presvedčenie o pravdivosti duchovného odkazu: „Mária nás vedie ku Kristovi“, a na základe toho rozšíril vo svojom živote priester vyhradený pre Pannu Máriu. Keď čítal knihu: Traktát o pravej mariánskej úcte od svätého Ľudovíta Mária Grignona z Monfortu, vtedy si uvedomil, že si nemusí vyberať medzi Kristom a Máriou, pretože nielen Mária je cestou ku Kristovi, ale aj sám Kristus predstavuje ľuďom svoju Matku tak, aby ju prijali do svojich životov s absolútnou dôverou a otvorenosťou. Inými slovami povedané, keď sa pozeráme na Ježiša Krista, prítomnosť Márie je nevyhnutnou, keď ju chápeme ako Matku a Prostrednicu: „Áno, Mária nás približuje ku Kristovi, vedie nás k nemu, aby sme preživali jej tajomstvo v Kristovi.“ Veľmi veľkú dôležitosť má tajomstvo vtelenie, keď sa Boží Syn stal človekom a vzal si telo z Márie Panny. A vo vzťahu k dejinám ľudstva bola veľmi dôležitá i rozhodná odpoveď Panny Márie, že sa chce stať Božou matkou. Preto sám o tom hovorí: „Pochopil som, prečo sa Cirkev modlí Anjel Pána trikrát za deň. Pochopil som, ako veľmi sú dôležité slová tejto modlitby... Naozaj významné slová! Vyjadrujú podstatu najväčšej udalosti, aká sa kedy udiala v dejinách ľudstva.“ Čo zvlášť badať a cítiť u Jána Pavla II. v tom čase je predovšetkým jeho potreba úplného a dôverného darovania sa Márii, ktoré

vyjadril v motte Totus tuus: „Tento výrok,“ ako sám hovorí, „pochádza od svätého Ľudovíta Mária Grignona z Montfortu. Je to skrátená forma kompletnejšej podoby zasvätenia sa Matke Božej...“

Čo malo veľký vplyv a poznačilo život tohto veľkého pápeža, bolo Fatimské zjavenie a poslanstvo, ktoré nám zanechala Panna Mária. Pre krátkosť článku budeme pokračovať v našej úvahe i budúcich číslach. Teraz si ale pripomeňme časť z toho, čo sa udialo 13.VII.1917 v Cove da Iria: „Potom Pani pokračovala: Obetujte sa za hriešnikov a často opakujte, najmä keď prinášate obeť: Ó Ježišu, z lásky k tebe, za obrátenie hriešnikov a na uzmiernenie za hriechy proti Nepoškvrnenému Srdcu Márie!“ Po týchto slovách znova rozopala ruky ako v predchádzajúcich dvoch mesiacoch. Zdalo sa, že lúče, ktoré z jej rúk prúdila, prenikajú do zeme. My sme zrazu uvideli ohnivé more a v ňom ponorených diablov a duše, ako by boli priesvitné, ďalej čierne a aj do bronzova zafarbené žeravé uhlie v ľudskej podobe. Zmietali sa v ohni, plamene ich vyhadzovali do výšky a z nich samotných vyrážali oblaky dymu a nových plameňov. Padali dolu na všetky strany ako iskry pri mohutných požiaroch, v stave beztliaže a bez akejkoľvek rovnováhy, za bolestného náreku a výkrikov zúfalstva. Roztriasli sme sa a strnuli od hrôzy. Diabli mali príšernú podobu odporných neznámych zvierat a takisto aj oni boli priesvitní a čierni. Ľudia údajne počuli, ako som v tom okamihu zakričala – jaj.“ Lucia potom opisuje slová zjavenia: Ona, Panna Mária však jemným hlasom pokračovala: „Videli ste peklo, do ktorého sa dostanú duše úbohých hriešnikov. Aby sa mohli zachrániť, Boh chce zaviesť vo svete pobožnosť k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Ak sa urobí to, čo vám hovorím, mnohé duše budú zachránené. No ak ľudia neprestanú urážať Boha, začne sa za pontifikátu Pia XI. nová, ešte ukrutnejšia vojna. Ak raz uvidíte noc ožiarenú neznámym svetlom, vedzte, že to je znamenie, ktoré vám dáva Boh na znak toho, že svet potrestá za jeho zlé skutky vojnou, hladom, prenasledovaním Cirkvi a Svätého Otca. Aby sa tomu zabránilo, pridem znovu a budem požadovať zasvätenie Ruska môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a zmierujúce sväté prijímanie na prvé soboty v mesiaci. Ak bude moje pranie vypočuté, Rusko sa obráti a zavládne pokoj. Ak nie, svoje mylné učenie rozšíri po celom svete, zapríčiní vojny a prenasledovanie Cirkvi. Dobrí budú mučeníci a Svätý Otec bude musieť mnoho trpieť. Rozličné národy budú zničené, no nakoniec bude moje Nepoškvrnené Srdce triumfovať. Svätý Otec mi zasväť Rusko, ktoré sa obráti a svetu bude darované obdobie pokoja. Portugalsko si vždy zachová dogmu viery (pravé učenie). ... Keď sa budete modliť ruženec, po každom tajomstve povedzte: Ó Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa, priveď do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.“

Mário Otbán

Prisľúbenia JEŽIŠOVHO SRDCA

(Podľa súkromných Zjavení svätej Margite Alacoqueovej.)

1. Tým, čo sa budú s dôverou na mňa obracať vo svojich ťažkostiach, dám milosti potrebné ich stavu a povolaniu.
2. Tým, čo ma budú uctievať, budem pomôcť v ich prácach a útechou v ich utrpeniach.
3. Rodinám, ktoré ma budú uctievať, dám opravdivý pokoj a opravdivú lásku.
4. Požehnám všetky podujatia tých, ktorí si ma uctievať.
5. Hriešnici nájdu v mojom Srdci milosrdenstvo a zľutovanie.
6. Vlažné srdcia prebudím zo spánku a rozpálím ich plameňom svojej lásky.
7. Tých, čo budú rozširovať úctu k môjmu Srdcu, štedro odmením a budem im na pomoci.
8. Požehnám domy, v ktorých si vyvesia a budú uctievať obraz môjho Srdca.
9. Kňazom, ktorí budú šíriť úctu k môjmu Srdcu, dám milosť pre obrátenie aj zatvrdilejších hriešnikov.
10. Ctiteľia, ktorí budú šíriť úctu k môjmu Srdcu, budú naveky zapísaní do môjho Srdca.
11. Tým, čo na deväť prvých piatkov pristúpia k svätému prijímaniu a budú sa usilovať žiť primerane svojmu stavu, čisto a nábožne, zaručujem svoju milosť v hodine smrti.
12. Svojim ctiteľom budem bezpečným útočiskom v hodine smrti.

V Otčenáši, v tomto úchvatnom reťazci človečích prosieb predostieraných Bohu, sú aj také želania, pri ktorých by sme sa priam zľakli svojej opovážlivosti, alebo prinajmenšom by sme prišli do rozpakov. Pravda, ak by sme sa hlbšie zamysleli nad ich obsahom a možným dosahom. Modlíme sa: „Buď vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi.“ Avšak keď nás zaskočí zlá chvíľa, prosíme Pána Boha, aby on splnil našu vôľu. Sami na seba poznáme, ako ťažko sa nám formuloval v takej situácii dodatok - „avšak nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane“. A stále sa pritom mimovoľne, ale naliehavo vkráda do myšlienok želanie: „Ale, Pane Bože, ak by si predsa len chcel...“

Už dvetisíc rokov je Otčenáš duchovným mottom európskej kultúry. Predsa však - koľko je v každej generácii tých, čo sú schopní v pokornej odhodlanosti a odovzdanosti srdca vysloviť: „Hľa, prichádzam, Pane, chcem plniť tvoju vôľu“? V poznaní a odhodlaní naplniť tieto slová skutkom. V plnom vedomí, že Boh je v nás a pracuje medzi ľuďmi cez nás. Že sme ochotní stať sa prostredníkmi a vykonávateľmi Božej vôle. Napokon, naša slobodná vôľa beztak spočíva iba v našom „áno“ alebo „nie“ jednotlivým častiam veľkého Božieho plánu. My ho nedokážeme v celosti obsiahnuť a pochopiť, pretože presahuje naše ohraničené ľudské poznanie a naše možnosti.

Ak nedokážeme zosúladiť naše túžby a žiadosti s Božími zámermi, trpíme, nič sa nám nedarí, reptáme. A pritom už predkresťanská antická stoická filozofia sformulovala toto poznanie do sentencie, ktorá sa stala známa aj nám prostredníctvom Senecu: „Osud múdrych vedie, hlúpych vlečie.“ My kresťania vieme, že antickým „osudom“ je Boh. Múdri sú tí, ktorí sa nechávajú viesť Božou vôľou a plnia ju, ktorí pochopili. Ostatných životné udalosti zdanlivo chaoticky vlečú často veľkým psychickým utrpením ako Jonáša, kým prijal svoje poslanie v Ninive.

Nie všetci dozrievame dostatočne rýchlo. Vo chvíľach trápení k prosbe „Buď vôľa tvoja“ neraz pridávame aj to naše slabé ľudské „ale“. Niekedy však musíme úprimne povedať: „Bože, síce nerozumiem, čo mám cez túto situáciu pochopiť, ale daj mi aspoň silu zvládnuť ju.“ Ved' rozum nie je nič iné ako časť božského ducha ponorená do ľudského tela. V tomto zmysle by sme ho skutočne mali chápať a využívať, pátrať po tom, čo nám jeho prostredníctvom božský duch hovorí, ako naviguje naše cesty. A ak sa nám to nedarí, poprosme aspoň o silu pochopiť úplný zmysel Otčenáša.

EVA FORDINÁLOVÁ

1. Márne si niekto svoju nádej zakladá na ľuďoch alebo iných tvoroch.
2. Nehanbi sa slúžiť iným z lásky k Ježišovi a zdať sa chudobným na tomto svete.
3. Nespoliehaj sa na seba, ale založ všetku svoju nádej v Bohu.
4. Rob, čo môžeš, a Boh bude nápomocný tvojej dobrej vôli.
5. Nedôveruj svojej vedomosti alebo chytráctvu kohokoľvek živého, ale radšej ver milostivému Bohu. On pokorným pomáha, ale hrdých ponižuje.
6. Nehonos sa bohatstvom, ak ho máš, ani vplyvnými priateľmi, ale hľadaj slávu svoju len v Bohu, od ktorého máme všetko a ktorý si nadovšetko žiada dať nám seba samého.
7. Nevypínaj sa pre krásu alebo silu svojho tela, lebo i tá najmenšia choroba ju poruší a pošpatí.
8. Nebuď samolúby pre svoju šikovnosť alebo nadanie, aby si sa nezapáčil Bohu, ktorému prináleží všetko, čokoľvek dobrého máš od prírody.
9. Nepokladaj sa za lepšieho od iných, aby ťa azda nemal za horšieho Boh, ktorý vie, čo je v človeku.
10. Nebuď hrdý na svoje dobré skutky, lebo súdy Božie sú iné ako ľudské; Bohu sa často nepáči, čo sa ľuďom pozdáva.
11. Ak máš v sebe niečo dobré, predpokladaj u iných ešte lepšie, aby si si zachoval pokoru.
12. Nezaškodí ti, ak budeš každého stavať nad seba, ale priveľmi škodí, ak sa budeš čo len nad jedného vyvyšovať.
13. Pokorný žije v stálom pokoji; ale v srdci pyšného búri často závišť a hnev.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

Sväté omše v 8. týždni Cezročného obdobia

27.V. utorok

18.00 + Peter Izakovič a manž. Vilma

28.V. streda

18.00 + Štefan Fajkus, manž. Magdaléna a ich deti

30.V. piatok

18.00 + Štefan Hrdlovič, manž. Petronela, syn a zať

31.V. sobota

8.00 + František Kukumberg a manž. Viktória

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

1.VI. 9. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + Štefan Kašák a rodičia

9.15 za vinohradníkov a úrodu – pri kaplnke sv. Anny

Liturgický kalendár

26.V. pondelok	sv. Filip Neri, kňaz
27.V. utorok	sv. Augustín z Canterbury, biskup
28.V. streda	sv. Viliam, mních
29.V. štvrtok	sv. Maxim, biskup
30.V. piatok	Najsvätejšie Srdce Ježišovo - Slávnosť
31.V. sobota	Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Ktorýsi farizej ho pozval, aby s ním jedol. On vošiel do farizejovho domu a sadol si k stolu

(Lk 7, 36).

„V nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi, ktorí pokánie nepotrebujú.“

Lk 15,7

Stôl

Ježiša často vidíme pri stolovaní. Sú s ním rozliční ľudia: apoštoli, farizeji, mýtnici a hriešnici. Stretnutie s Ježišom pri stole je pre nich veľkým zážitkom. Niektorí mu otvárajú svoje srdcia, iní túžia zmeniť svoj život. Zachej sa rozhodol pomáhať chudobným. Boli však aj takí, ktorým stolovanie s Ježišom nepomohlo.

V našich domoch je dnes mnoho moderného a krásneho nábytku. Patrí medzi ne aj stôl a stoličky. Dnešný životný štýl neumožňuje, aby rodina pravidelne sedela pri svojom stole. Často prejdú aj mesiace, pokiaľ sa pri ňom celá rodina stretne. Pracovná alebo študijná odlúčenosť spôsobuje, že ľudia viac sedia pri stoloch v menzách, reštauráciách, alebo u cudzích rodín. Stôl doma sa neraz stáva len miestom, na ktorom je pekne zaranžovaná výzdoba zo suchých kvetov. Členovia rodiny by mali naplno využiť možnosti, keď sú občas všetci doma, alebo keď sú aspoň dvaja doma. Nie je dobre, keď niekto stále sám stoluje.

Stôl je miestom, pri ktorom človek nasýti svoje telo a posilní svojho ducha. Mala by byť pri ňom atmosféra lásky, porozumenia, trpezlivosti, tolerancie, otvorenosti, dôvery, múdrosti a rozhodnosti. Pri stole sa má komunikovať: počúvať, radiť, potešiť, povzbudiť, ba aj pokarhať. Pri stole majú byť rodičia otvorení pre svoje deti a ony pre rodičov. Tam sa majú zahnať „mračná“ a „búrky“ rodinného života. Od stola by mali odísť všetci lepší.

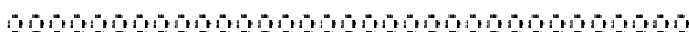
Pri rodinnom stole nesedia zvieratká, ale ľudia. A keď niektoré zvieratá vedia byť aj vďačné, o čo viac sa to žiada od ľudí. Pri stole by mali všetci byť vďační. Najprv Bohu, darcovi všetkých darov, a potom vzájomne sebe. Bohu sa ďakuje modlitbou a ľudom slovom „vďaka“. Rodina, ktorá sa vie spoločne pomodliť pri svojom stole, sa naplní Božou dobrotou, ktorú budú následne všetci pociťovať.

Marián Šuráb

Neklad veľký dôraz na to, kto je s tebou alebo proti tebe, ale usiluj a staraj sa o to, aby vo všetkom, čo konáš, bol s tebou Boh.“

Tomáš Kempenský

V dnešný večer, Pane, mi hovoríš o pokání a vyzývaš ma robiť pokánie.

Vyzývaš ma cez svoje slovo evanjelia, ktoré mi sprostredkuje kňaz.

Považoval si za potrebné hneď na začiatku svojho ohlasovania volať ľudí k pokániu:

„Kajajte sa, lebo sa priblížilo Božie kráľovstvo.“

Vieš, Pane, to slovo „pokánie“ sa niekedy stáva slovom najrozličnejších ľudských predstáv.

Tak rád by som chcel tomuto slovu rozumieť v tom zmysle, i ako si ho hovoril ty sám.

Otvor mi, Pane, moju myseľ, moje srdce, vlož do môjho srdca svojho Ducha, lebo len v tvojom Duchu možno chápať tvoje slovo, len v tvojom Duchu sa mi pokánie môže stávať nie niečim nepríjemným, ale niečim povzbudzujúcim, niečim, čo prináša nádej, skutočnosťou, ktorá ma zachraňuje, ktorá mi hovorí, že máš o mňa záujem a že ma nenecháš tak, aj keď sa od teba vzdialim, aj keby som na teba zabudol, aj keby som o teba nestál, aj keby som sa zaplietol do kráčov ako zablúdená ovca... Ty si ju tam predsa nenechal, nechal si ostatné a šiel si ju hľadať, a keď si ju našiel, vzal si ju na svoje ramená...

A hovoríš mi, že to tak urobíš aj v mojom prípade. Nenecháš ma zapleteného kdesi v kráčoch môjho hriechu, môjho zla, ochotne prichádzaš a voláš ma svojim slovom k pokániu, ponúkaš mi svoju lásku.

Ale dôležité bude, aby som sa aj ja sám chcel dostať z kráčov, aby som robil pre to, čo môžem.

Ty mi to predsa jasne dávaš najavo, keď rozprávaš podobenstvo o mámotratnom synovi.

Bolo potrebné, aby sa vrátil k svojmu otcovi.

A otec má pre neho otvorené náručie.

Pane, daj, aby som pochopil, - voláš ma svojim slovom o pokánie, aby som sa obrátil k tebe, aby som sa nebal.

Aj pre mňa si prichystal otvorené náručie nového života.

Prosím ťa, Pane, viem, že tvoje slovo o pokánie - to nie je sladké slovo, to nie je utišujúci liek.

To je výzva!

To je slovo, ktoré reže!

„Keď nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete!“

Hovoríš mi jasne: „Nemôžeš nájsť život, ak sa ku mne nevrátiš. Ak nepôjdeš cestou lásky, ktorú som vyznačil v prikázaniach, stratíš život!“ Nauč ma, Pane, že v pokánie

nejde o náboženskú hru, ide tu o život, ide o tvoju lásku, ide tu o mňa samého!

Pýtaš sa ma, či príjmem tvoju výzvu, či chcem robiť pokánie, či sa chcem vrátiť k tebe, či sa chcem stávať novým človekom.

Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že i keď nie vždy najlepšie rozumiem slovu pokánie, ty vieš, že chcem byť šťastný! Chcem byť naozaj človekom!

To znamená byť tvojím a byť s tebou!

Chcem ísť cestou, ktorou ma voláš.

Viem, Pane, i v dnešný večer, keď ku tebe hovorím, môžem to robiť len preto, lebo ty si vlastne už v mojom srdci...

Sprevádzaj ma po tieto dni, kedy ma tvoja Cirkev vyzýva tvojím slovom zmieriť sa s tebou, zmieriť sa s Cirkvou, zmieriť sa so svojimi blíznymi a tak znova prísť k tebe.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

PANE, ZACHRÁŇ MA !!! V celej oblasti nastali veľké záplavy. Muž stojí vo vode po kolená. Okolo prechádza čln a chlap z člnu naňho kričí: „*Nastúp!*“

Muž odpovedá: „*Nie, nie, netrápťe sa. Pán sa o mňa postará.*“ O niekoľko minút stojí tento muž na verande vo vode po pás. Okolo prechádza ďalší čln a ľudia naňho kričia: „*Rýchlo, nastúp!*“

Muž odpovedá: „*Nie, nie. Pán sa o mňa postará.*“ Teraz je už na streche domu a voda mu siaha po krk. Okolo letí helikoptéra. On si však namiesto toho, aby mával a volal o pomoc, vraví: „*Nie, nie, veď Pán sa mňa postará*“

Utopil sa. Keď sa potom stretol s Pánom, hovorí mu:

„Čo sa to vlastne stalo? Prečo si ma nezachránil, keď som sa na teba tak veľmi spoliehal?“

A Pán mu odpovedá: „*Veď som po teba poslal dva člny a helikoptéru, ale ty si nereagoval.*“

Veľmi často Boh posielal iných ľudí, aby prostredníctvom nich zasiahol do tvojho života. Neodmietaj ich cenné rady a pomoc.

Boh rozdáva, ale človek musí otvoriť dľaň.

Neznámy autor

Magdaléna Sophie Baratová (24. mája)

„Dieťa ohňa“, tak nazývala sama seba táto Francúzska svätica, ktorá sa hojnou mierou pričínila o šírenie úcty k Božskému Srdcu Ježišovmu.

Sophie prišla na svet v burgundskom mestečku Joigny 13. decembra 1779 počas veľkého požiaru. Jej rodičia už mali dve deti - Máriu a Louisa. Keď brat skončil štúdiá v seminári, pre nízky vek ešte nemohol prijať svätenia, a tak sa ujal vzdelávania najmladšej sestry.

Sophie bola veľmi vnímavá a duchovne zrelšia ako ostatné deti, preto skôr ako jej rovesníci mohla pristúpiť k prvému svätému prijímaniu. Vynikala aj v štúdiu. Čoskoro nadobudla obdivuhodné znalosti z latinčiny a gréčtiny. Spoločenská klíma vtedajšieho Francúzska však členom Cirkvi nepriala. Revolucionári vyplienili kostoly a zatýkali kňazov a rehoľníkov. Aj Louis, hoci bol iba diakon, skončil vo väzení. Smrti unikol iba zvláštnou zhodou okolností. Jeho bývalý učiteľ sa totiž dostal za súdneho pisára. Vždy, keď odpisoval zoznam odsúdených, jednoducho vynechal Louisovo meno. Darilo sa mu to robiť až do pádu revolucionárov. Po prepustení zo žalára bol Louis vysvätený za kňaza a požiadal rodičov, aby 16-ročnú Sofiu poslali za ním do Paríža. Ďalej pokračoval v sestriinom vzdelávaní a ona zasa vyučovala katechizmus a privyrábala si ako krajčírka. Bratova škola bola veľmi tvrdá a náročná, no Sophie sa naučila vnútornej disciplíne a získala aj bohaté znalosti z teológie. Čoskoro pocítila povolanie na zasvätený život. Nevedela sa však rozhodnúť, či sa obetovať pre misie, alebo stráviť život v modlitbách v kontemplatívnej reholi. Obe cesty ju lákali rovnako. Boh jej ukázal správny smer. Zoznámila sa s jezuitom Josephom Varinom, ktorý si uvedomoval, že k obrode spoločnosti môžu prispieť iba dobré kresťanské rodiny. Vedel, že iba málo dievčat má vhodné podmienky na to, aby raz boli dobrými matkami. Preto sa usiloval založiť spoločnosť pre mladé ženy, ktorá by sa riadila pravidlami jezuitského rádu. Svoj smelý zámer zrealizoval s pomocou Sophie Baratovej. Na sviatok Obetovania Panny Márie 21. novembra 1800 prijala Sophie meno Magdaléna a spolu s ďalšími dvoma sestrami sa zasvätila Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Položili tak základy rehole Dames du Sacré Coeur. O dva roky neskôr prijali večné sľuby. Iba 23-ročná Magdaléna sa stala predstavenou. Náplňou spoločnosti bola výchova detí z vyšších spoločenských vrstiev, bezplatné vyučovanie nemajetných detí, usporadúvanie duchovných cvičení a vedenie mariánskych družín. Pravidlá roku 1826 slávnostne potvrdil pápež Lev XII. Rehoľa sa rýchlo rozrastala a onedlho prekročila hranice Francúzska. Sestry pôsobili v Taliansku, Anglicku, Belgicku a dokonca aj v USA. Istý kňaz na margo tohto rozkvetu poznamenal: „Za takým rýchlym vzrastom je určite veľká poníženosť zakladateľky. Inak si to neviem vysvetliť.“ V jeho slovách bolo veľa pravdy. Magdaléna Baratová sa dožila požehnaného veku. Zomrela ako 85-ročná 25. mája 1865. Vtedy už mala rehoľa 81 domov a 3 500 sestier. Dnes sa počet jej členiek ráta na sedemtisíc. Magdalénu vyhlásil roku 1908 pápež Pius X. za blahoslavenú. Presne o 17 rokov ju pápež Pius XI. svätorečil.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku